

כילדים בקרקס

רקדנים מעולים ורפרטואר מעניין בערב בכורות של להקת בת שבע

המתעסק בהעזה גופנית על גבול הסכנה יחד עם מוסיקליות וזריקות קצת אופנתית. "תשעה אנשים מעבירים כדור במדוייק", מאת צ'רלס מולטון הוא המחשה נוספת של דימוי הקרקס. הרקדנים אמנם מעבירים כדורים במדוייק במיומנות וזריזות והקהל הופך כולו לילדים בקרקס – יפול או לא יפול?.

"ריקוד עם" (עם שירים) של רלף לאמון הוא עבודה יפהפיה שמעצימה את הדימוי המרכזי אך מוסיפה לו גם פסקי זמן של ליריות ורוך. הרקדנים שרים כל אחד בשפתו שיר ילדות, כאשר מדי פעם עולה המוסיקה השמיימית של ז'סקין דופרה. הם בודדים, הפגישות הן רגעיות, וכל הזמן השירים מוסיפים להיות מושרים תוך כדי מחול בכרידות ובעיקשות. "ארבוס" של אוהד נהרין בצפיה חוזרת רק עושה חשק לראות את היצירה הגדולה הזו שוב. תענוג.

הדימוי המרכזי של ערב הבכורות של להקת בת שבע הוא רקדנים הפורצים אל הבמה כאילו כוח עצום הרף אותם פנימה. הם מבצעים כמה סיבובים נמוכים וקרובים לפני הקרקע. הם מהירים מאוד, כאילו גם הרצפה הודפת אותם. הם חולפים זה על פני זה כדי להיפגש לרגע, להישען, לברוק את יציבות התמיכה וגבולותיה ואחר כך ליפול החוצה מן הבמה. התחושה היא של אנרגיה עצומה, כרוח סערה שמשנה כיוון בכל צעד. הלהקה היום מצטיינת ברקדנים מעולים, בעלי יכולת טכנית ורפרטואר מעניין. "מרק אבנים" של דאג אלקינס היה משועשע. הוא השתמש באותה שפת גוף מהירה המתגרה כל הזמן בשינוי המשקל ולוקח מכל הבא ליד: מברייקדנס ועד לריקודים מזרחיים קיטשים, וכך גם המוסיקה.

התלבושות הפרועות של רקפת לוי הן תערוכה מופלאה של שנות ה'60. זהו מן קרקס